

ler intet inhumant i denne min Bemærkning: jeg forlanger ikke Pigen straffet; jeg finder blot, at vil hun have en saa dyrekjøbt og slet Fornøjelse som den, at staa i Forhold til en gift Mand, saa ved hun, hvad den sandsynligvis vil komme til at koste hende, og saa maa hun med sig selv gjøre Regnskabet op, om hun vil betale Omkostningerne ved den eller opgive den. Desuden bemærker Fru Nørlund, at Manden jo kan have bildt Pigen ind, at han var ugift; i saa Tilfælde bør han naturligvis anklages og straffes som Bedrager. — Det forarger ogsaa Fru Nørlund, naar jeg finder, at Mandens uægte fødte Børn og deres Moder »mildeest talt« ere hans Hustru uvedkommende; dette »mildeest talt« er det, der især støder; men jeg gjentager »mildeest talt« og mener mildest talt; — jeg burde sige, at disse uægte Børn ere et synligt Tegn paa den Haan, der er overgaaet Hustruen ved hendes Mands Frille, og vel vil en god Kvinde manges Gang udstrække en Haand og ogsaa hjælpe et saadant ulykkeligt Barn, men i mine Øjne staar ethvert Barn i Verden hende nærmere end hendes Mands uægte Børn. Jeg ved vel, at Hustruer ere gaaede saa vidt, at de have adopteret deres Mands uægte Afkom, men der gives jo ogsaa »monsters of affection«. I mine Øjne er en saadan Kjærlighed ikke tiltalende; den grunder i Slaviskhed og Mangel paa virkelig moralsk Følelse.

Saa maa jeg tillade mig en Berigtigelse. Fru Nørlund gjengiver i en Slags Extrakt noget af hvad jeg har skrevet saaledes: Og saa siger Erk. Krebs endda: »Om det saa kunde frelse alle de uægte Børn fra Forbryderbanen, vilde det være den blodigste Uret at tage saa meget som en Tøddel af Hustruens lille Ret fra hende.« Dette sættes mellem Citationstegn, som om det var mine egne Ord. Det er det *ikke*. Korrektere havde det været, om Fru N. havde sat noget som: Om saa disse Børn kunde frelses fra Forbryderbanen ved at *Samfundet* tog en nok saa lille Del af, hvad der med Rette tilkommer Hustruen, saa havde *Samfundet* ingen Ret dertil.

Endelig samstemmer Fru Nørlund med mig i, at der skal være Straf for Ægteskabsbrud, og mener, at Kravene paa Manden for hans Uregelmæssigheder er den bedste Straf. Men for det første siger Fru Nørlund, at disse Krav ere at betragte som en Gjæld, han har gjort, og i saa Tilfælde kan det jo